

и взе да ги тика. —
Не съмъ азъ учитель,
а тукашенъ жителъ,
да, тукъ на Владая
съмъ азъ полиция.

Тръгнете самички
въ участъка всички! —
Учительтъ се тукъ намѣси,
бѣ много тѣженъ и невеселъ
и каза: — Моля ви, бждете
така добъръ, не ги плашете!
Тѣ тукъ сж само ученици
и ще получатъ единици
и намалено поведение
зарадъ това си провинение.
Знамъ, вий сте тука силна
власть,
но моля ви за прошка азъ! —
Прости имъ полиция тамъ

и си излѣзе самъ.
— Свършено е вече, —
Мурджо кратко рече. —
Прошка — прошка, харно.
Нали бѣхъ у Варна,
месець тамъ лѣтувахъ,
нервитѣ лѣкувахъ,
че сега съмъ вече
кротъкъ и сърдеченъ.
Знайте, азъ съмъ тука
свѣтило въ шоплука —
Мурджо полиция
отъ село Владая
кой не го познава —
всѣкому прощава! —
Учительтъ свика съвета.
Пристигна и кметѣтъ.
И решиха най-накрая,
че животнитѣ въ Владая
нѣма вече да се биятъ,
щомъ школото имъ закриятъ!
Бориха ли се тамъ или се биха,
не зная, но школото го за-
криха.

Остана като споменъ отъ
тогава
и приказката да ви забавлява,
че нѣкога животнитѣ въ го-
рата
сж учили тѣй както днесъ
децата
и имали училище на края —
училище въ гората край
Владая.

Атанасъ Душковъ